

čís. 49 z. zák., ale nebylo podmínkou smlouvy nezměněné trvání tohoto zákona a žalobce, zavázav se ve smlouvě šetřiti zákonná ustanovení o myslivosti, podrobil se, jak z povahy věci plyne, i ustanovením, která za trvání nájmu budou snad vydána. Tak zvaným malým honebním zákonem ze dne 25. června 1929, čís. 98 sb. z. a n. byl výkon myslivosti v zájmu nutné, jak se ukázalo, ochrany zvěře a v zájmu racionálního provozování myslivosti nově upraven, ale výkon honebního práva nebyl jím znemožněn. To blíže dovodil odvolací soud. Proto není žaloba o neúčinnost, pokud se týče o zrušení nájemní smlouvy mezi žalobcem a žalovaným společenstvem dne 20. května 1929 uzavřené ani s hlediska § 1389 obč. zák. ani s hlediska § 1117 téhož zák., o něž se žaloba opírá, odůvodněna a byla napadeným rozsudkem právem zamítnuta.

Čís. 11645.

Pohledávky směnečných věřitelů ve vyrovnacím řízení nemají proti pohledávkám jiných vyrovnacích věřitelů zvláštní postavení, nanejvýš co do způsobu splácení kvot podle schváleného vyrovnání.

Vyrovnáním nemění se nic na povaze směnečného dluhu jako dluhu odnosného.

Směnečný vyrovnací dlužník, nepřihlásil-li se věřitel v den splatnosti kvoty se směnkou, byl nejen oprávněn (podle § 36 (1) směn. zák., po případě podle § 1425 obč. zák.), nýbrž přímo povinen, by nevyčkáváje dále, až se směnečný věřitel k němu dostaví a směnku mu předloží k částečnému placení, složil vyrovnací kvotu v den její splatnosti na soudě.

(Rozh. ze dne 6. května 1932, Rv I 646/32.)

Žalovaný uzavřel vyrovnání, nedodržel však splátku vyrovnací kvoty. Směnečné platební příkazy znějící na celé pohledávky, ponechal proce s n í s o u d p r v é s t o l i c e v p l a t n o s t i. O d v o l a c í s o u d n a p a d e n ý r o z s u d e k p o t v r d i l.

N e j v ý š š í s o u d n e v y h o v ě l d o v o l á n í.

D ů v o d y:

Dovolání, vytýkajícímu odvolacímu rozsudku jen nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. s. ř.), nelze přiznati oprávnění. Aby mohlo býti posouzeno, zda se žalovaná firma ocitla v prodlení s placením již prvé vyrovnací kvoty na s m ě n e č n o u pohledávku žalobkyně a zda ji tedy postihují následky § 57 vyr. ř. z roku 1914, jehož jest tu použití, jest si předem ujasniti, zda pohledávky směnečných věřitelů mají ve vyrovnacím řízení proti pohledávkám jiných vyrovnacích věřitelů zvláštní postavení, zejména co do způsobu splácení kvot podle schváleného vyrovnání na ně připadajících, či zda jsou jim postaveny na roveň a zda vyrovnání má vliv na povahu dluhu směnečného jako dluhu odnosného. Odpověď k oné otázce dává § 10 (4) vyr. řádu, podle něhož nejsou dotčeny vyrovnacím řízením

jen pohledávky, které požívají práva přednostního (§ 23), a pohledávky z právních jednání dlužníka nebo vyrovnacího správce jednajícího za něho, která jsou jim dovolena podle ustanovení vyrovnacího řádu k dalšímu provozu obchodu. Z toho plyne, že po zákonu všechny ostatní pohledávky, ať již vzešly z jakéhokoliv právního důvodu, tedy i pohledávky ze směnek, jsou vyrovnacím řízením stejně zasaženy a že se jejich uspokojení řídí podle přijatého a schváleného vyrovnání, nehledíc arci k právům na oddělené uspokojení (§ 11 vyr. ř.), pak k pohledávkám uvedeným v § 27 čís. 2 a 3 vyr. ř. (§ 53 (5) vyr. ř.) a konečně k pohledávkám, o nichž se zmiňuje § 53 (4) vyr. ř. Platí tudíž i co do pohledávek směnečných věřitelů zásada rovného nakládání se všemi vyrovnacími věřiteli, která došla výrazu v § 47 vyr. ř. Pokud jde o otázku druhou jest uvážiti, že vyrovnáním nic se nemění na povaze dluhu směnečného jako dluhu odnosného, ježto ani směnečný ani vyrovnací řád neobsahují v tomto směru žádného předpisu. Z toho plyne, že směnečný věřitel musí se směnkou — pokud snad není domicilována, o kterýžto případ tu nejde — přijíti k vyrovnacímu dlužníku pro splatnou kvotu, a vyrovnací dlužník není povinen platiti kvotu směnečného dluhu před vyznačením zaplacení příslušné částky na směnce § 35 (2) sm. zák., neboť jinak by se vydával v nebezpečí, že bude musiti platiti dvakrát, kdyby se směnka zatím dostala směnečněprávním převodem do rukou dalšího věřitele, čemuž dlužník nemůže zabrániti, takže nemůže ani bezpečně věděti, kdo v době splatnosti vyrovnací kvoty má směnku v rukou a kdo jest jeho věřitelem. Vzhledem pak k tomu, že vyrovnací dlužník byl sice povinen zaplatiti kvotu včas, t. j. přesně v den stanovený vyrovnáním, na což vyrovnací řád z roku 1914, jehož jest tu použití, kladl tak veliký důraz, že nesplnění této povinnosti ohrozil zmatečností vyrovnání (§ 57 vyr. ř.), že však vyrovnací směnečný dlužník byl povinen platiti kvotu jen při předložení směnky v místě platebním a na potvrzení částečného zaplacení na směnce, jest odůvodněn závěr, že směnečný vyrovnací dlužník, pakliže se směnečný věřitel v den splatnosti kvoty nepřihlásil se směnkou, byl netoliko oprávněn podle § 36 (1) směnečného zák. po případě podle § 1425 obč. zák., nýbrž přímo povinen, nevyčkávané dále, až se směnečný věřitel k němu dostaví a směnku mu k částečnému placení předloží, složiti vyrovnací kvotu v den její splatnosti na soudě a že jen včasným a řádným soudním složením splatné kvoty mohl zabrániti následkům zmatečnosti vyrovnání podle § 57 vyr. ř. (z roku 1914). Dovolatel se nezachoval podle toho, kvotu splatnou 3. května 1931 na soudě nesložil, a zaplatil ji teprve až 16. července 1931. Napadený rozsudek proto odpovídá zákonu.

Čís. 11646.

Jest povinností soudu, by zkoumal z úřadu, zda žalobní prosba plyne důsledně ze skutkového děje předneseného v žalobě.

Nečelí-li žaloba, označená výslovně jako žaloba hypotekární, proti osobnímu, nýbrž proti hypotekárnímu dlužníku, jest rozsudkový výrok obmeziti tak, že se připouští exekuce jen na zastavenou nemovitost.